

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové v právní věci žalobce: **FCC Regios, a.s.**, se sídlem Úholičky 215, Velké Přílepy, zast. JUDr. Kristýnou Oberfalcrovou, DEA, DESS, advokátem a společníkem Oberfalcrová a spol., advokátní kancelář s.r.o. se sídlem Národní 21, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem tř. Kpt. Jaroše 7, Brno, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **hlavní město Praha**, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 10. 11. 2016, č. j. ÚOHS-R0137/2016/VZ-45156/2016/323/EBr, ve věci návrhu na přezkoumání úkonů zadavatele,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 10. 11. 2016, č. j. ÚOHS-R0137/2016/VZ-45156/2016/323/EBr, jakož i rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 27. 4. 2016, č. j. ÚOHS-S0237/2016/VZ-18236/2016/532/Mon, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému zpět k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v celkové výši 15 342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce

JUDr. Kristýny Oberfalcerové, DEA, DESS, advokáta a společníka Oberfalcerová a spol., advokátní kancelář s.r.o. se sídlem Národní 21, Praha 11.

III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí předsedy žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byl zamítnut rozklad žalobce a potvrzeno rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 4. 2016, č. j. ÚOHS-S0237/2016/VZ-18236/2016/532/MOn (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím bylo podle § 117a písm. d) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“), rozhodnuto o zastavení řízení o návrhu žalobce na přezkoumání úkonů zadavatele - osoby zúčastněné na řízení (dále podle okolností též jen „zadavatel“) při zadávání veřejné zakázky „*Provozování sběrného dvora na území správních obvodů Praha 5 a Praha 13.*“

Žalobce, jako uchazeč o uvedenou veřejnou zakázku, podal dne 11. 4. 2016 žalovanému návrh na přezkoumání úkonů zadavatele, v němž zpochybňoval zadávací podmínky předmětné veřejné zakázky, jež měly být vzájemně rozporné a mít za následek neporovnatelnost podaných nabídek. Žalobce rovněž namítal, že zadavatel ze zadávacího řízení nevyloučil nabídku jiného uchazeče, která podle jeho názoru obsahovala mimořádně nízkou nabídkou cenu.

Ke svému návrhu žalobce přiložil mj. rozhodnutí zadavatele o námitkách žalobce ze dne 30. 3. 2016 a písemnost žalobcem označenou jako „*Doklad o doručení námitek Zadavateli*“, jímž byl dokument ze systému datových schránek nazvaný jako „Odeslaná zpráva – Detail zprávy – Dodejka.“ Podle žalovaného však tento doklad nepotvrzuje doručení námitek zadavateli, ale jen jejich dodání do jeho datové schránky. Vzhledem k tomu, že v zadávacím řízení vystupuje zadavatel vůči dodavateli jako subjekt soukromého práva a nikoli jako orgán veřejné moci, pro stanovení okamžiku doručení zprávy do datové schránky zadavatele proto platí pravidlo uvedené v § 18a odst. 2 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o elektronických úkonech“). K samotnému doručení je proto potřeba, aby se do datové schránky přihlásila oprávněná osoba.

Žalovaný tak uzavřel, že žalobce ke svému návrhu nedoložil doklad o doručení námitek zadavateli ve smyslu § 114 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách, tedy náležitost návrhu, jejíž absenci již nelze následně napravit [§ 117a písm. a) téhož zákona *a contrario*]. Absence uvedené náležitosti návrhu je bez dalšího důvodem pro zastavení řízení o takovém návrhu ve smyslu § 117a písm. d) zákona o veřejných zakázkách, a proto žalovaný řízení o návrhu žalobce zastavil. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad, ve kterém navrhoval

prvostupňové rozhodnutí zrušit a věc vrátit k novému projednání. Předseda žalovaného podaný rozklad zamítl a prvostupňové rozhodnutí žalovaného potvrdil.

II. Žaloba

Žalobce se se zastavením řízení neztotožnil a ke zdejšímu soudu podal žalobu, v jejímž úvodu popsal dosavadní vývoj celé věci a shrnul hlavní argumenty napadeného rozhodnutí. V návaznosti na odkaz předsedy žalovaného na rozsudek zdejšího soudu ze dne 3. 1. 2013, č.j. 62 Af 64/2011-41, předně namítal, že tento rozsudek sice potvrdil soukromoprávní režim vztahů v zadávacím řízení, z hlediska okamžiku doručení datové zprávy však hovoří ve prospěch žalobce, protože okamžik doručení spojuje s dodáním písemnosti do dispoziční sféry zadavatele. Žalobce odkázal rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2013, č. j. 1 Afs 2/2013-46, jenž zamítl kasační stížnost proti uvedenému rozsudku zdejšího soudu, přičemž dodal, že při doručování stejnopisu návrhu na přezkum zadavateli musí být aplikována stejná pravidla, jako při doručování originálu návrhu žalovanému. Přestože se uvedený rozsudek zabýval jinou fází zadávacího řízení, podle žalobce lze uvedené závěry aplikovat na komunikaci mezi uchazečem a zadavatelem obecně.

Tuto námitku žalobce ještě dále rozvedl v tom smyslu, že naznačená zásada je v případě veřejných zakázek nutná i vzhledem ke krátkým lhůtám stanoveným uchazečům pro doručení jednotlivých podání zadavateli. V opačném případě by totiž bylo zadavateli umožněno mařit snahy uchazečů o doručení podání. Na jiném místě žaloby pak v této souvislosti žalobce uvedl, že by tím byl narušen účel samotného zákona o veřejných zakázkách, přičemž upozornil na příklady těchto krátkých lhůt, nejen v případě námitek, ale také např. v případě požadování dodatečných informací (§ 49 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách). Podle něj by tak stačilo, aby se zadavatelé jen pár dní do datové schránky nepřihlásili a tím se povinnosti vyřizovat tato podání zbavili.

Závěr o nutnosti přihlášení oprávněné osoby do datové schránky pro doručení zasílané zprávy je podle žalobce nesprávný i z toho důvodu, že režim § 18a zákona o elektronických úkonech nebyl v tomto případě vůbec aplikovatelný. Zadavatel totiž podle žalobce rozhodně nespadá do výčtu osob uvedených v § 18a odst. 1 citovaného zákona, tj. fyzických osob, podnikajících fyzických osob a osob právnických, kterým by ministerstvo vnitra na jejich žádost umožňovalo komunikaci prostřednictvím datových schránek. Zadavatel je vždy orgánem veřejné moci a jeho datová schránka automaticky přijímá datové zprávy od uvedených osob, ať už má pro jednotlivé úkony postavení subjektu veřejnoprávního nebo soukromoprávního. Zadavatel totiž užívá datovou schránku automaticky podle § 6 zákona o elektronických úkonech a tato schránka má jediný režim, a to režim schránky orgánu veřejné moci. Vyloučení orgánu veřejné moci z režimu § 18a téhož zákona podle žalobce potvrdilo i usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 3. 2014, sp. zn. 26 Cdo 282/2014, jenž tak učinil v souvislosti s rozhodčími soudy, které naopak orgánem veřejné moci nejsou. V případě doručování zadavateli – hlavnímu městu Praha se dle přesvědčení žalobce postupuje dle § 18 zákona o elektronických úkonech, jenž vůbec nerozlišuje mezi soukromoprávním či veřejnoprávním postavením orgánu veřejné moci; ve spojení s rozsudkem (správně usnesením) Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2010,

č. j. 9 Afs 28/2010-79, je tak bez ohledu na postavení zadavatele nutné za okamžik doručení považovat dodání námitek do jeho datové schránky.

V následující skupině námitek pak žalobce zrelativizoval i údajné soukromoprávní postavení zadavatele. Zákon o veřejných zakázkách není předpisem jen soukromoprávním či jen veřejnoprávním a stejně tak vztahy v rámci zadávacího řízení lze považovat tu spíše za soukromoprávní, tu za veřejnoprávní. Právě v oblasti doručování je přitom potřeba vycházet z možností, které zadavatel jako orgán veřejné moci má, a to bez ohledu na to, zda vystupuje v postavení soukromoprávním či veřejnoprávním. Možnosti zjišťovat obsah datových zpráv má přitom zadavatel přirozeně stejné, nanejvýš logické je tedy i použití stejných pravidel pro doručování. Ať už totiž žalobce vystupuje v jakékoliv pozici, klíčové dle žalobce je, že je orgánem veřejné moci.

Poslední žalobní námitka se pak vztahovala k tomu, že i rozhodnutí zadavatele o námitkách může sloužit jako doklad o doručení. V rozhodnutí zadavatele o námitkách ze dne 30. 3. 2016, jež bylo přiloženo k návrhu žalobce na přezkum úkonů zadavatele, bylo jednoznačně uvedeno, že námitky byly zadavateli doručeny dne 21. 3. 2016. V tomto rozhodnutí navíc zadavatel výslovně uvedl, že byla posouzena včasnost podaných námitek se závěrem, že zákonné požadavky byly splněny. Doklad o doručení námitek není obecně závaznými právními předpisy blíže definován, přičemž rozhodnutí o námitkách lze podle žalobce považovat v daném případě za jednoznačný doklad o doručení námitek řádně a včas.

Žalobce uzavřel, že v důsledku nesprávného právního posouzení věci (nesprávné aplikace § 18a zákona o elektronických úkonech) mu žalovaný odepřel přístup k přezkumu postupu zadavatele. Navrhl proto, aby krajský soud napadené rozhodnutí předsedy žalovaného, stejně jako rozhodnutí prvostupňové, zrušil a věc vrátil žalovanému zpět k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný úvodem svého vyjádření zdůraznil, že setrvává na závěrech uvedených v obou napadených rozhodnutích. K podstatě shora předestřené žalobní argumentace (okamžik dodání, resp. doručení do datové schránky) pak dále uvedl, že je potřeba vycházet ze specifické právní úpravy, již je zákon o elektronických úkonech. Ten stanoví odlišná pravidla pro doručování do datových schránek mezi subjekty v rámci soukromoprávních a veřejnoprávních vztahů. Žalovaný přitom i s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 7. 8. 2013, č. j. 1 Afs 57/2013-40, a ze dne 24. 4. 2013, č. j. 1 Afs 2/2013-46) považuje vztah mezi zadavatelem a dodavatelem primárně za soukromoprávní. Ačkoli zadávací řízení podléhá též veřejnoprávní regulaci dle zákona o veřejných zakázkách, představuje *de facto* obchodní jednání. Institut námitek je pak jakýmsi smírčím řízením stále bezprostředně provázaným se zadávacím řízením, proto také podléhá soukromoprávnímu režimu. Nelze tak dovozovat, že se na doručování dodavateli v tomto případě uplatní ustanovení o doručování orgánu veřejné moci, neboť se jedná o principiálně odlišné postupy. Vzhledem k tomu, že zákon o elektronických úkonech zahrnuje pro komunikaci mezi soukromými osobami speciální právní úpravu, měl žalovaný za to, že správně postupoval právě podle § 18a odst. 2 citovaného zákona – tedy, že písemnost je doručena okamžikem, kdy se do datové schránky přihlásí oprávněná osoba. Tato úprava

představuje *lex specialis*, podle kterého byl žalovaný povinen postupovat. Pokud jde o možnost zmaření doručení námitek, v této věci se o takový případ vůbec nejedná, přičemž obecně by nejspíš bylo možné takové jednání posoudit jako porušení zásad dle § 6 zákona o veřejných zakázkách. Dle žalovaného jde proto jen o spekulativní námitku.

Dostatečným dokladem o doručení námitek pak podle žalovaného nemůže být ani rozhodnutí zadavatele o námitkách. To podle žalovaného co do objektivit představuje toliko výpověď účastníka správního řízení. Doklad o doručení námitek zadavateli jako povinná náležitost návrhu na přezkoumání úkonů zadavatele přitom musí postavit otázku doručení námitek najisto, tak aby již dále nebyla předmětem dokazování. Zákon předvídá více způsobů doručování a s každým je spojen určitý druh dokladu, ze kterého vyplývá datum, popřípadě čas doručení, jeho způsob; právní skutečnost „*doručení*“ představuje primární objekt takového dokladu. Případná nepravdivost údaje o doručení v rozhodnutí o námitkách není navíc pro zadavatele spojena s přímými nepříznivými právními důsledky, když uvedení data doručení námitek nepatří ani k povinným náležitostem rozhodnutí. Účelem dokladu o doručení není jen deklarace toho, že zadavatel měl možnost se s obsahem námitek navrhovatele seznámit, ale zejména osvědčení oprávněnosti zahajovaného správního řízení a jasné určení počátku běhu zákonem stanovených lhůt. Doklad o doručení námitek má mít ryze formální povahu a představuje jediný účel takového úkonu, když navíc uchazeč má možnost bezvadnost potvrzení ihned ověřit. Primárním účelem rozhodnutí je naproti tomu vypořádání námitek. Svým podpisem pod rozhodnutím tak zadavatel nemůže doložit právní skutečnosti, k jejichž určení rozhodnutí o námitkách neslouží.

Konečně závěrem pak žalovaný zdůraznil, že mu není možné vytýkat, že se samotnou zadávací dokumentací z formálních důvodů nezabýval, protože tato skutečnost byla projevem nesplnění povinností žalobce, jež jsou předepsány zákonem. S ohledem na uvedené proto navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

Zadavatel (hlavní město Praha) ve svém vyjádření ze dne 10. 4. 2017 řádně a včas oznámil, že v řízení bude uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení s tím, že setrvává na svých závěrech o správnosti a zákonnosti zadávacího řízení, jež se stalo předmětem řízení, z něhož vzešlo žalobou napadené rozhodnutí. Žádné další vyjádření či procesní stanovisko ve věci osoba zúčastněná na řízení nepodala.

V. Replika žalobce

Na vyjádření žalovaného žalobce ještě reagoval replikou, ve které zopakoval zásadní argumenty uvedené v žalobě, přičemž opětovně zdůraznil, že hlavní město Praha je vždy orgánem veřejné moci bez ohledu na své postavení ve vztazích s jinými osobami a znovu odkázal též na rozsudek zdejšího soudu pod č. j. 62 Af 64/2011-41 ve spojení s rozsudkem Nejvyššího správního soudu pod č. j. 1 Afs 2/2013-46. V reakci na tvrzení žalovaného o spekulativnosti úvah o zmaření doručení námitek pak žalobce uvedl, že tyto úvahy jsou logickým důsledkem výkladu, který žalovaný zastává, a pokud by tato interpretace měla platit, byl by institut námitek, jakož i celý přezkum dle zákona o veřejných zakázkách

odsouzen k zániku. Pro jakoukoli nepřezkoumatelnost úkonů zadavatele by stačilo, aby se v zákonné lhůtě do datové schránky nepřihlásil. Žalobce proto v plném rozsahu setrval na svých žalobních návrzích.

VI. Posouzení věci soudem

Napadené rozhodnutí předsedy žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu, přičemž dospěl k závěru, že **žaloba je důvodná**.

V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. přitom krajský soud rozhodl, aniž by nařizoval jednání, neboť žalobce ani žalovaný nevyjádřili svůj nesouhlas s projednáním věci bez nařízení jednání (žalobce výslovně souhlasil) a krajský soud sám neshledal potřebu provádět, resp. doplňovat dokazování [mezi účastníky řízení nebylo sporu o skutkové stránce věci, spornou byla čistě otázka právní; mimo doručenkou ze systému datových schránek (pro věc v zásadě irelevantní) pak žalobce odkazoval výhradně na dokumenty, jež jsou součástí správního spisu, kterým se dle konstantní judikatury správních soudů zpravidla dokazování neprovádí (k tomu blíže srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, publ. pod č. 2382/2011 Sb. NSS)].

Širší otázkou projednávané věci bylo posouzení, zda žalobce ke svému návrhu na přezkoumání úkonů zadavatele přiložil takové podklady, které lze považovat za „*doklad o doručení námitek zadavateli*“ ve smyslu § 114 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách za situace, kdy tyto námitky žalobce podával prostřednictvím datové schránky.

Podle § 114 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách musí návrh na přezkoumání úkonů zadavatele obsahovat jednak obecné náležitosti podání podle správního řádu a dále pak speciální náležitosti, mj. právě i „*doklad o doručení námitek zadavateli*“; bližší nároky na formu (podobu) tohoto dokladu pak zákon neuvádí. Účel tohoto požadavku je zřejmý: prokázat, že navrhovatel před podáním návrhu na zahájení správního řízení vyčerpal možnost provést nápravu přímo u zadavatele, k čemuž mu slouží institut námitek upravený ustanovení v § 110 zákona o veřejných zakázkách; podání námitek řádně a včas je přitom výslovnou podmínkou pro podání návrhu na přezkoumání postupu zadavatele (§ 110 odst. 7, věta pátá) s tím, že zákonodárce v návaznosti na to požaduje po navrhovateli doložení dokladu o tom, že své námitky zadavateli skutečně doručil.

S absencí tohoto dokladu v návrhu pak také zákonodárce spojil procesní následek – zastavení řízení podle § 117a písm. d) zákona o veřejných zakázkách. Na rozdíl od nedostatků uvedených v § 117a písm. a) zákona o veřejných zakázkách, jež počítá s dodatečnou výzvou žalovaného k odstranění nedostatků návrhu, je přitom tato absence – vada návrhu – koncipována jako neodstranitelná. Vede tak bez dalšího k zastavení řízení, aniž by žalovaný návrh blíže zkoumal. Tato úprava se do zákona o veřejných zakázkách dostala novelou provedenou zákonem č. 40/2015 Sb., který nově (s účinností od 6. 3. 2015) v případě absence

některých náležitostí (včetně dokladu o doručení námitek) stanovených v § 114 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách již nestanovil možnost doplnění návrhu. Z důvodové zprávy k této novele vyplývá, že účelem této změny bylo posílení odpovědnosti navrhovatele za jeho podání tak, aby správní řízení zahájené i na základě vadného návrhu nebylo zbytečně protahováno na úkor postupu zadavatelů v rámci zadávacího řízení (v podrobnostech viz sněmovní tisk č. 300/0, důvodová zpráva, zvláštní část, Čl. I, k bodu 28 a 29, 7. volební období, od 2013, digitální repozitář, www.psp.cz).

Podle § 148 odst. 2 zákona o veřejných zakázkách bylo možné písemnosti doručit osobně, prostřednictvím osoby, která provádí přepravu zásilek (kurýrní služba), prostřednictvím držitele poštovní licence, elektronickými prostředky, prostřednictvím datové schránky, nebo jiným způsobem. Žalobce své námitky zadavateli v souladu s uvedeným podával prostřednictvím datové schránky a jako doklad o doručení námitek pak k návrhu na přezkum úkonů zadavatele přiložil dodejku ze systému datových schránek, tj. potvrzení o dodání zprávy do datové schránky zadavatele. Žalovaný ovšem takovýto doklad neakceptoval, neboť nijak nedokládal doručení námitek, k němuž dle jeho názoru došlo až přihlášením oprávněné osoby zadavatele do datové schránky; správní řízení proto zastavil. Podstatou projednávané věci je tedy posouzení, k jakému okamžiku je potřeba považovat datovou zprávu s námitkami zasílanou v rámci zadávacího řízení zadavateli (hlavnímu městu Praha) za doručenou.

Jak žalobce, tak žalovaný opakovaně upozorňovali na rozsudek zdejšího soudu pod č. j. 62 Af 64/2011-41 a na něj navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu pod č. j. 1 Afs 2/2013-46. Zdejší soud v uvedeném rozsudku, jenž řešil otázku doručování stejnopisu návrhu na přezkoumání úkonů zadavateli (srov. § 114 odst. 4, věta první, zákona o zadávání veřejných zakázek) prostřednictvím datové schránky, dospěl k závěru, že se na otázku doručování uplatní obecná soukromoprávní zásada pro jednání mezi nepřítomnými osobami, a to že postačí, pokud podání dojde do dispoziční sféry adresáta (viz § 45 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, nyní § 570 odst. 1 zákona č. 89/2012, občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů); v tomto případě tedy postačí dodání do datové schránky zadavatele. Nejvyšší správní soud pak tento právní názor do jisté míry korigoval, když akcentoval provázanost povinnosti doručit stejnopis návrhu zadavateli s tímto návrhem doručovaným žalovanému – jde tedy o úkon, jenž již překračuje do úpravy práva veřejného.

Podle žalobce tyto rozsudky dokládají, že v případě zadavatelů jsou podání doručena již jejich dodáním do datové schránky, přičemž Nejvyšší správní soud se pak v otázce doručování vyslovil jednoznačně pro veřejnoprávní režim. Žalovaný zase z těchto rozsudků, především rozsudku zdejšího soudu, dovozoval soukromoprávní povahu vztahu zadavatele a dodavatele, v otázce doručování však jejich aplikaci odmítal, neboť se zabývaly kvalitativně jiným dokumentem – stejnopisem návrhu na přezkum úkonů zadavatele. Krajský soud k těmto rozsudkům nejprve uvádí, že se v obecné rovině zabývaly podobnou otázkou, jako soud v nynější věci, tj. doručováním písemnosti zadavateli prostřednictvím datové schránky. Z jejich bližšího popisu je ovšem zřejmé, že šlo o doručování odlišného typu písemnosti (u níž je dána jednoznačná vazba k samotnému návrhu na přezkum úkonů zadavatele, už spadajícímu do oblasti veřejného práva), použitelnost jejich závěrů v nyní

projednávané věci je proto do značné míry omezena – lze pracovat pouze s některými jejich východisky.

Ve shodě s oběma rozsudky krajský soud ani nyní nezpochybňuje, že zadávací řízení, resp. vztah mezi zadavatelem a dodavatelem je primárně vztahem soukromoprávním – v zásadě totiž jde o soukromoprávní kontraktační (byť pro zadavatele vysoce formalizovaný) proces, jenž je s ohledem na účelné využití veřejných prostředků modifikován určitými omezeními (srov. také např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. března 2016, č. j. 5 As 74/2015-56). Současně však není pochyb, že v zákoně o veřejných zakázkách je přítomna i veřejnoprávní regulace, jež se nejvýznamněji projevuje v podobě pravomoci žalovaného k přezkumu jednotlivých zadávacích řízení (a v uplatňování sankční pravomoci). Tyto roviny (soukromou a veřejnou) přitom nelze zcela oddělovat, což ostatně nalezlo svůj odraz právě také v opakovaně zmiňovaném rozsudku pod č. j. 1 Afs 2/2013-46, kde Nejvyšší správní soud v případě stejnopisu návrhu na přezkum úkonů zadavatele dovodil veřejnoprávní režim doručování písemnosti zadavateli (stejně jako správnímu orgánu – žalovanému), přestože by povaze vztahu mezi zadavatelem a dodavatelem takovýto režim obecně odpovídat neměl. Pro nynější rozhodování soudu je ale ještě zásadnější, že Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku nevycházel z názoru zdejšího soudu o aplikaci obecné soukromoprávní zásady „dojítí“ do dispoziční sféry adresáta, ale vycházel z aplikace zvláštní zákonné úpravy datových schránek. Další úvahy krajského soudu v této věci tedy bylo nutno i s ohledem na uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu směřovat k samotné úpravě doručování do datových schránek.

Datové schránky a doručování jejich prostřednictvím jsou upraveny především v zákoně o elektronických úkonech. Tento zákon zavedl s účinností od 1. 7. 2009 datové schránky, představující elektronické úložiště sloužící jako autorizovaný prostředek vzájemné elektronické komunikace mezi orgány veřejné moci a mezi orgány veřejné moci a fyzickými (podnikajícími i nepodnikajícími) a právnickými osobami, ale také pro komunikaci mezi fyzickými a právnickými osobami navzájem. V této souvislosti citovaný zákon rozlišuje následující způsoby doručování (dodávání) zpráv prostřednictvím datové schránky:

- i) Doručování dokumentů orgánů veřejné moci jiným orgánům, fyzickým a právnickým osobám - § 17 zákona o elektronických úkonech. V § 17 odst. 3 tento zákon stanoví, že dokument, který byl dodán do datové schránky, je doručen okamžikem, kdy se do datové schránky přihlásí oprávněná osoba. V odst. 4 pak zákon konstruuje fikci doručení, podle níž, nepřihlásí-li se do datové schránky osoba podle odst. 3 ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byl dokument dodán do datové schránky, považuje se tento dokument za doručený posledním dnem této lhůty.
- ii) Provádění úkonů fyzických a právnických osob vůči orgánu veřejné moci - § 18 odst. 1 zákona o elektronických úkonech; odst. 2 pak pouze stanoví, že úkon učiněný oprávněnou osobou, případně osobou pověřenou, prostřednictvím datové schránky má stejné účinky jako úkon učiněný písemně a podepsaný, ledaže jiný právní předpis nebo vnitřní předpis požaduje společný úkon více z uvedených osob.
- iii) Dodávání dokumentů fyzických a právnických osob navzájem - § 18a zákona o elektronických úkonech; v odst. 1 toto ustanovení upravuje, že ministerstvo vnitra umožní na žádost fyzické osoby nebo právnické osoby dodávání dokumentů z datové

schránky jiné fyzické osoby nebo právnické osoby do datové schránky této osoby. Podle odst. 2 je takto dodaný dokument doručen okamžikem, kdy se do datové schránky přihlásí oprávněná osoba.

Z uvedeného se podává, že zákon o elektronických úkonech systematicky rozlišuje tři kvalitativně různé režimy komunikace prostřednictvím datové schránky, s nimiž s výjimkou ad ii) výslovně spojuje v zásadě totožné okamžiky, odkdy se taková zpráva považuje za doručenou. Lze dovozovat, že provázání okamžiku doručení dokumentů fyzickým a právnickým osobám [ad i) a iii)] na přihlášení oprávněné osoby do datové schránky (byť v případě ad i) dále modifikováno zavedením fikce doručení) bylo zvoleno proto, aby tyto osoby měly reálnou šanci se s těmito dokumenty seznámit (do jaké míry je to v případě komunikace mezi subjekty soukromého práva, kteří již doručovaný dokument vlastně mají ve své dispozici, odůvodněné, je věc jiná). V případě zasílání zpráv orgánu veřejné moci [ad ii)] zákon o elektronických úkonech zcela mlčí a ponechává tak prostor pro výklad správní či soudní praxi (viz níže).

Pokud jde o samotný pojem orgánu veřejné moci a co se tímto pojmem rozumí, to lze odvodit z § 1 odst. 1 písm. a) zákona o elektronických úkonech, jenž pojem „*orgán veřejné moci*“ zavedl jako legislativní zkratku pro určitou množinu konkrétních subjektů či skupinu subjektů, a sice: státní orgány, orgány územních samosprávných celků, státní fondy, zdravotní pojišťovny, Český rozhlas, Českou televizi, samosprávné komory zřízené zákonem, notáře a soudní exekutory; pozn. s účinností od 1. 1. 2017 byl novelou provedenou zákonem č. 192/2016 Sb. uvedený výčet subjektů nahrazen a zobecněn takto: správní orgány, územní samosprávné celky a fyzické nebo právnické osoby, pokud jim byla svěřena působnost v oblasti veřejné správy. K žádné faktické změně tak nedošlo a lze s jistotou konstatovat, že zadavatel (hlavní město Praha) jako územní samosprávný celek, byl a je jednoznačně orgánem veřejné moci ve smyslu citovaného zákona. Z textu předmětného ustanovení lze přitom dovodit, že zákonodárce pojem orgánu veřejné moci nevázal toliko na výkon veřejné moci jako takové. „*Pojem orgán veřejné moci je v zákoně č. 300/2008 Sb. pojímán poněkud odlišně, než je tomu v jiných právních předpisech. Obvykle je orgán veřejné moci chápán jako orgán nadaný veřejnou mocí, tj. mocí, která autoritativně rozhoduje o právech a povinnostech subjektů. Zákon č. 300/2008 Sb. užívá pojem orgán veřejné moci jako legislativní zkratku zavedenou pro označení vymezeného souboru subjektů bez ohledu na to, zda jsou nebo nejsou nadány veřejnou mocí.*“ (in BUDIŠ, P. a I. HŘEBÍKOVÁ. *Datové schránky: fungování, doručování, bezpečnost, návody*. Olomouc: ANAG, 2010. Právo (ANAG), s. 93). Tomuto pojetí také odpovídá § 6 zákona o elektronických úkonech, který v případě orgánu veřejné moci (včetně územního samosprávného celku) hovoří o jediném typu datové schránky, a to o datové schránce orgánu veřejné moci. Tato schránka tedy má jediný zákonný režim a z pohledu fungování (a možností orgánu veřejné moci zprávy od fyzických a právnických osob přijímat) nijak nerozlišuje podle povahy doručovaných dokumentů.

V této souvislosti je možné poukázat i na samotný § 18a odst. 1 zákona o elektronických úkonech, jenž měl být dle žalovaného v tomto případě aplikován. Toto ustanovení hovoří toliko o fyzických osobách, podnikajících fyzických osobách a osobách právnických, nikoli o orgánech veřejné moci. Skutečnost, že toto ustanovení na doručování orgánům veřejné moci nedopadá, pak podporuje i to, že podle uvedeného ustanovení je možné

doručovat do datových schránek fyzických a právnických osob pouze na jejich žádost. Jinými slovy, takový adresát musí s danou funkcionalitou schránky sám souhlasit. V případě schránky orgánu veřejné moci je přitom jakékoli povolování přijímání zpráv již pojmově vyloučeno. Zcela podpůrně je pak možné uvést i žalobcem citovaný rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 3. 2014, sp. zn. 26 Cdo 282/2014, jenž se zabýval doručováním rozhodčího nálezu stranám prostřednictvím datové schránky. Nejvyšší soud dovodil, že se v tomto případě postupuje dle § 18a zákona o elektronických úkonech, a to z toho důvodu, že rozhodčí soud není státním orgánem ani jiným orgánem veřejné moci ve smyslu shora uvedeném. Akcentoval tak právě samotné postavení rozhodčího soudu (jako nikoli orgánu veřejné moci) a ne povahu jeho vztahu k účastníkům rozhodčího řízení.

Na tomto místě lze tedy učinit dílčí závěr, že aplikace § 18a zákona o elektronických úkonech v této situaci (doručování dokumentu hlavnímu městu Praha - územnímu samosprávnému celku, a tedy orgánu veřejné moci) nebyla namístě. S ohledem na jazykový a systematický výklad příslušného ustanovení, jakož i celého zákona o elektronických úkonech, na tento případ daleko přiléhavěji dopadá režim § 18 tohoto zákona, tj. režim doručování orgánu veřejné moci. Okamžik doručení orgánu veřejné moci ovšem toto ustanovení blíže neupravuje; proto bylo na krajském soudu, aby tento okamžik pro potřeby posuzované věci sám vyjasnil.

Pro oblast veřejné správy se touto otázkou již dne 14. 12. 2009 zabýval poradní sbor ministra vnitra ke správnímu řádu, který ve svém závěru č. 84 uvedl, že podání fyzické osoby, podnikající fyzické osoby nebo právnické osoby vůči správnímu orgánu (orgánu veřejné moci) prostřednictvím datové schránky je učiněno okamžikem dodání do datové schránky orgánu veřejné moci, přičemž se vůbec neužije § 17 zákona o elektronických úkonech. Okamžikem doručení dokumentu do datové schránky orgánu veřejné moci se pak zabýval i Nejvyšší správní soud, a to zejména v usnesení ze dne 15. 7. 2010, č. j. 9 Afs 28/2010-79, publ. pod č. č. 2131/2010 Sb. NSS. V tomto rozhodnutí, jež se zabývalo okamžikem doručení podání do datové schránky soudu, Nejvyšší správní soud rovněž uzavřel, že za tento okamžik je v případě orgánu veřejné moci potřeba považovat okamžik dodání zprávy do datové schránky. Svůj názor opřel mj. o argument, že *„není přijatelné, aby orgán veřejné moci (zde soud) vlastním postupem (zejména svým pasivním přístupem či nečinností -nepřihlášením oprávněné osoby do datové schránky) určil okamžik, kdy mu bude podání účastníka řízení předáno, tedy kdy z procesněprávního hlediska vyvolá účastníkem zamýšlené důsledky. To vše navíc v situaci, kdy podání účastníka je dodáno do datové schránky orgánu veřejné moci, a tedy se objektivně a fakticky nachází v jeho dispoziční sféře“*.

A právě tento argument (možnost určení okamžiku doručení) považuje krajský soud za velmi podstatný i v této věci. Přestože ani závěr poradního sboru ani citované usnesení Nejvyššího správního soudu na nynější případ přímo nedopadají, je podle přesvědčení soudu i v případě rozhodování o námitkách dodavatelů dána zřetelná obava z možného ovlivňování okamžiku doručení námitek zadavatelem. Ve shodě se žalobcem má totiž i krajský soud za to, že zadavatelé mohou v návaznosti na očekávané podání námitek své chování upravit tak, že se do své datové schránky po nějakou dobu nepřihlásí. Nejsilněji si to lze představit např. u menších obcí, kde prostřednictvím datových schránek nutně nemusí probíhat rozsáhlá dennodenní komunikace, ale obecně to nelze vyloučit nikdy.

Zákon o veřejných zakázkách v § 110 odst. 3 upravuje lhůtu pro podání námitek proti zadávacím podmínkám takovým způsobem, že tyto musí být zadavateli doručeny (nikoli pouze odeslány) do 5 dnů ode dne skončení lhůty pro podání nabídek (např. v případě námitek proti rozhodnutím o výběru nejvhodnější nabídky jde pak o lhůtu 15 dnů ode dne doručení oznámení o výběru nejvhodnější nabídky – § 110 odst. 4 citovaného zákona). Jestliže by se zadavatel v této lhůtě do datové schránky nepřihlásil, optikou žalovaného by mu námitky doručeny nebyly i přesto, že by mu byly do datové schránky dodány a byly tak v jeho dispozici. Už samotnou lhůtu v délce 5 (ale ani 15) dnů nelze přitom považovat za natolik dlouhou, aby bylo nepřihlášení do datové schránky zcela vyloučeno. Námitky obecně (stejně jako úkony účastníků v rámci správního či soudního řízení) jsou navíc jistě běžně dodavateli podávány (a doručovány) spíše až v poslední dny stanovené lhůty; zadavatelům by tak stačilo se do datové schránky nepřihlásit třeba jen den či dva.

Jakkoli je takový přístup zadavatelů spíše hypotetický, posledně popsanou situaci si již lze zcela rozumně představit. Tvrzení žalovaného, že takový postup zadavatelů lze vyloučit i proto, že by jím byl následně sankcionován, je přitom sám o sobě daleko více spekulativní. Krajský soud zejména nemá za samozřejmé, že by nepřihlášení se do datové schránky např. po dobu jednoho či dvou dnů mohlo samo o sobě prokázat porušení zásad § 6 zákona o veřejných zakázkách. I z tohoto důvodu je proto podle krajského soudu žádoucí, aby byly námitky považovány za doručené již okamžikem dodání do datové schránky zadavatele, tj. okamžikem, kdy se tyto již nacházejí v jeho dispoziční sféře. Bylo by totiž v rozporu s účelem a smyslem úpravy veřejného zadávání, pokud by se výše popsaným postupem mohli zadavatelé zbavit povinnosti vyřizovat námitky dodavatelů.

Vedle toho nelze pominout, že řádným a včasným podáním námitek je podmíněno i podání návrhu na přezkoumání postupu zadavatele v téže věci (§ 110 odst. 7, věta pátá, zákona o veřejných zakázkách). Zadavatelé by se tak svým postupem znemožňujícím doručení námitek řádně a včas současně mohli vyhnout následnému přezkumu zadávacího řízení ze strany žalovaného (bez řádně a včas podaných námitek totiž nelze uplatnit ani postup podle § 114 odst. 5 zákona o veřejných zakázkách). Z tohoto pohledu je proto institut námitek (a jejich řádně a včasné podání) do velké míry provázán s přezkumem postupu zadavatele ze strany žalovaného. Žalovaný se snažil naznačit, že institut námitek a rozhodování o nich je jen soukromým smírčím řízením bez zásahu veřejného práva; s ohledem na uvedené jej lze ovšem chápat i jako jakýsi procesní předstupeň přezkumného řízení. To je přitom zjevným projevem veřejnoprávní ingerence státu do vztahů mezi zadavateli a dodavateli. Z tohoto hlediska se proto povaha námitek do jisté míry blíží povaze stejnopisu návrhu na přezkum úkolů zadavatele – opět srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu pod č. j. 1 Afs 2/2013-46). Podobně jako nedoručení stejnopisu se totiž i nedoručení námitek promítá v rovině veřejného práva zastavením správního řízení [viz § 117a písm. d) a e) zákona o veřejných zakázkách].

Rovněž tato vzájemná vazba tak odůvodňuje přesvědčení krajského soudu o tom, že doručování námitek zadavateli nejenže probíhá ve stejném režimu (§ 18 zákona o elektronických úkonech), ale nadto i okamžik doručení je totožný, jako je tomu v případě podání souvisejících bezprostředně s výkonem veřejné moci, tj. okamžikem dodání do datové

schránky zadavatele. V žádném případě nelze na tuto situaci aplikovat § 18a zákona o elektronických úkonech, a to ani za použití analogie, čemuž by mohla nasvědčovat primárně soukromoprávní povaha vztahu zadavatel – dodavatel. Krajský soud proto dospěl k závěru, že jako doklad o doručení námitek ve smyslu § 114 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách zcela postačí i jen potvrzení o dodání do datové schránky zadavatele (označované jako dodejka) a není potřeba potvrzení o přihlášení oprávněné osoby (označované jako doručenka).

Krajský soud nad rámec vypořádání tohoto klíčového žalobního bodu jako *obiter dictum* dodává, že i v případě, pokud žalovaný dospěl k závěru, že doklad o dodání zprávy do datové schránky sám neprokazuje okamžik doručení námitek zadavateli, mohl a měl jako doklad o doručení námitek akceptovat také rozhodnutí zadavatele o námitkách, kde byl den doručení výslovně uveden; soud se tak i v tomto ztotožnil s námitkami žalobce. Při posuzování této otázky byl přitom veden především teleologickým výkladem příslušného § 114 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách, a to především ve spojení s § 110 odst. 7, věta pátá, tohoto zákona, v němž je jako podmínka pro podání návrhu na přezkum úkonů zadavatele stanovené řádné a včasné podání námitek. Stejně tak vycházel z toho, že zákon o veřejných zakázkách přesnou podobu dokladu o doručení námitek výslovně nestanoví. Z tohoto pohledu by tak dokladem o doručení mělo být vše, co vede k naplnění smyslu a účelu předmětného ustanovení, tj. k prokázání řádného a včasného podání námitek zadavateli, včetně toho, kdy k tomu došlo a od jakého okamžiku je proto potřeba počítat zákonné lhůty. Samozřejmě, že k tomuto cíli primárně vedou dokumenty běžně spojené s doručováním písemností (poštovní doručenka, razítko podatelny atd.), nicméně není možné vyloučit, aby návrhovač (zde: žalobce) doručení prokázal i jiným, nezpochybnitelným způsobem. Podle názoru zdejšího soudu přitom nelze nalézt rozumný důvod, proč by tímto způsobem nemohl být doklad v podobě rozhodnutí zadavatele o námitkách, ve kterém je výslovně uvedeno, kdy zadavatel námitky obdržel (zde: 21. 3. 2016) ve spojení s dodejkou z informačního systému datových schránek (když tato optikou žalovaného jako doklad o doručení sama nepostačovala). Existuje zde dokument, kde je uveden jednoznačný den doručení námitek, tj. den, kdy se námitky dostaly do dispoziční sféry zadavatele; navíc je zde dána jasná časová návaznost mezi dokladem o dodání zprávy do datové schránky zadavatele (21. 3. 2016) a datem (21. 3. 2016), kdy měly být námitky doručeny, uvedeným v rozhodnutí o námitkách.

Pokud je v důsledku postupu zadavatele (který den doručení námitek ve svém rozhodnutí uvedl) doba doručení doložena, není již podle soudu možné formalisticky trvat pouze na určitých typech dokladů spojených s jednotlivými způsoby doručování (osobně, písemně či elektronicky – viz shora). Žalovaný tento požadavek odůvodnil tím, že tyto doklady jsou dostatečně formální a objektivní a že se tak v další fázi správního řízení vyhne případnému prokazování skutečného data doručení námitek uvedeného např. právě v rozhodnutí o námitkách v případě, kdy o něm vyvstanou pochybnosti. V nyní posuzované věci ovšem žádné pochybnosti o datu doručení námitek nevznikly, proto tento argument není zcela případný. Navíc ani žalovaným požadované doklady nelze považovat za absolutně nezpochybnitelné, neboť adresát samozřejmě může údaje (např. v případě poštovní doručenky) zpochybnit. Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 27. 4. 2006, č. j. 2 Afs 158/2005 – 82, publ. pod č. 1327/2007 Sb. NSS, judikoval, že dodejka (doručenka) obecně nemá (zde: v daňovém řízení) váhu veřejné listiny a že adresát údaje v doručence zpochybní (znevěrohodní) predestřením jiné srovnatelně pravděpodobné verze reality.

Krajský soud proto nevidí zásadní rozdíl mezi doložením doručení námitek např. prostřednictvím poštovní doručky či razítkem podatelny a skutečnostmi uvedenými v rozhodnutí o námitkách. Podle soudu jsou oba dokumenty podobně formální a průkazné. Soud v této souvislosti nerozumí žalovaným opakovaně zdůrazňovanému tvrzení, že rozhodnutí o námitkách je subjektivní a potenciálně chybné. Jedná se totiž o úkon předvídaný a upravený zákonem, u něhož nelze *a priori* předpokládat, že by byl subjektivní a nesprávný. Měl-li by soud přistoupit na logiku žalovaného, pak lze za potenciálně nepřesnou označit např. i doručku (poštovní doručovatel se může splést v datu, může ji vyplnit nedostatečně) nebo potvrzení podatelny (podatelna může doručení potvrdit chybným razítkem).

Ani argumentace rozdílným účelem formálních dokladů o doručení (doručenky, potvrzení podatelny atd.) a rozhodnutí o námitkách pak na uvedeném, přes své jisté *ratio*, nic nemění. Je pravdou, že účelem rozhodnutí o námitkách je posoudit postup zadavatele při zadávání veřejné zakázky a nikoli doložit den doručení námitek; z toho však nelze dovozovat, že by uvedení dne doručení námitek v rozhodnutí bylo jakkoli nepřesné, nedostatečné a nedokládalo by datum doručení. Byť byla přitom deklarace data doručení námitek uvozena slovem „obdržel“, je zjevné, že jde toliko o slovní obrat, jenž má znamenat doručení námitek; tím spíše, pokud zadavatel v úvodu odůvodnění tohoto rozhodnutí výslovně uvedl, že mj. zkoumal včasnost podání námitek se závěrem, že zákonné požadavky byly splněny. Datum doručení námitek v rozhodnutí o námitkách proto bylo stanoveno jednoznačně, toto rozhodnutí je podepsáno statutárním orgánem zadavatele (primátorkou), přičemž nevzbuzuje žádné pochybnosti o autenticitě a o pravdivosti svého obsahu. Žalovaný neměl ani jiné důvodné pochybnosti o datu doručení námitek, přesto rozhodnutí jako doklad o doručení odmítl.

VII. Shrnutí a závěr

Lze tedy shrnout, že jako „*doklad o doručení námitek zadavateli*“ dle § 114 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách v daném případě postačoval doklad o dodání zprávy (námitek) do datové schránky zadavatele – hlavního města Prahy. Předseda žalovaného potažmo žalovaný proto pochybil, pokud zahájené řízení zastavil podle § 117a písm. d) zákona o veřejných zakázkách pro absenci dokladu o doručení námitek zadavateli.

S přihlédnutím k charakteru a závažnosti pochybení, k němuž v daném případě došlo, krajský soud – v souladu s návrhem žalobce – zrušil pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 ve spojení s odst. 3 s. ř. s. nejen napadené rozhodnutí, ale i prvostupňové rozhodnutí. Současně v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému. V tomto řízení je předseda žalovaného, resp. žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.); to znamená, že musí provést nové posouzení náležitostí návrhu žalobce a jako dostatečný „*doklad o doručení námitek zadavateli*“ vzít žalobcem předložené potvrzení o dodání do datové schránky zadavatele (označené jako „Odeslaná zpráva – Detail zprávy – Dodejka“).

VIII. Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Jelikož měl žalobce ve věci plný úspěch (napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení), rozhodl soud o povinnosti žalovaného nahradit mu náklady řízení.

Vycházejí z obsahu soudního spisu, je za důvodně vynaložený náklad potřeba považovat jednak zaplacený soudní poplatek (3 000 Kč) a dále náklady právního zastoupení za tři úkony právních služeb: příprava a převzetí zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů], žaloba a vyjádření žalobce (replika) [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů], tj. celkem 9 300 Kč, k čemuž je potřeba připočíst hotové výdaje podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky ve výši 3 x 300 Kč, což činí dohromady 10 200 Kč a dále 21 % DPH, neboť zástupkyně žalobce osvědčila, že je, resp. že společnost Oberfalcerová a spol., advokátní kancelář s.r.o. je plátcem daně z přidané hodnoty (DPH). Náklady právního zastoupení tak ve výsledku dosahují výše 12 342 Kč a celková výše náhrady nákladů řízení pak 15 342 Kč. Tuto částku je žalovaný povinen zaplatit do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobce JUDr. Kristýny Oberfalcerové, DEA, DESS, advokáta a společníka Oberfalcerová a spol., advokátní kancelář s.r.o. se sídlem Národní 21, Praha 11.

Výrok o náhradě nákladů řízení v případě osoby zúčastněné na řízení se opírá o ust. § 60 odst. 5 věta první, s. ř. s., dle kterého osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Protože krajský soud v dané věci osobě zúčastněné na řízení žádné povinnosti neuložil, rozhodl tak, že nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 18. 10. 2017

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu